

У далеку та сиву давнину, мої любі, слони не мали хобота. А були у них лише чорні, кругленькі носики, розміром із чобіт. Носом слони нічого не могли підняти, лишень крутили ним з боку в бік.

Був собі слон, маленький слоник, слоненя на ім'я Малуок. Серце його було сповнене безмежною допитливістю, а це означає, що слоненя постійно про щось питало. Сло-

Аж ось бачить, лежить на березі великої, каламутної та небезпечної ріки Лімпопо щось схоже на колоду.

Та насправді, мої любі, то був Крокодил. Він глипнув на Малюка одним оком – ось так!

– Перепрошую, – звернувся Малюк, – Ви часом не зустрічали у цьому дивному місці Крокодила?

Тоді Крокодил моргнув іншим оком та трохи підняв хвіст. Слонення злякалось, що його знову вдарять й трохи відступило.

– Іди до мене, мій маленький, – покликав Крокодил Малюка. – А чому тебе це цікавить?

– Перепрошую, – грічно відповіло слонення, – батько бив і мама була, і тітка Страусиха була, а ще Жираф, Бегемотиха та Бабуїн. А коли я прийшов до берега, ще й Пітон відлупцював мене лускатим хвостом сильніше за всіх. То, може, вже досить?

– Підійди ближче, мій маленький, – я і є Крокодил.

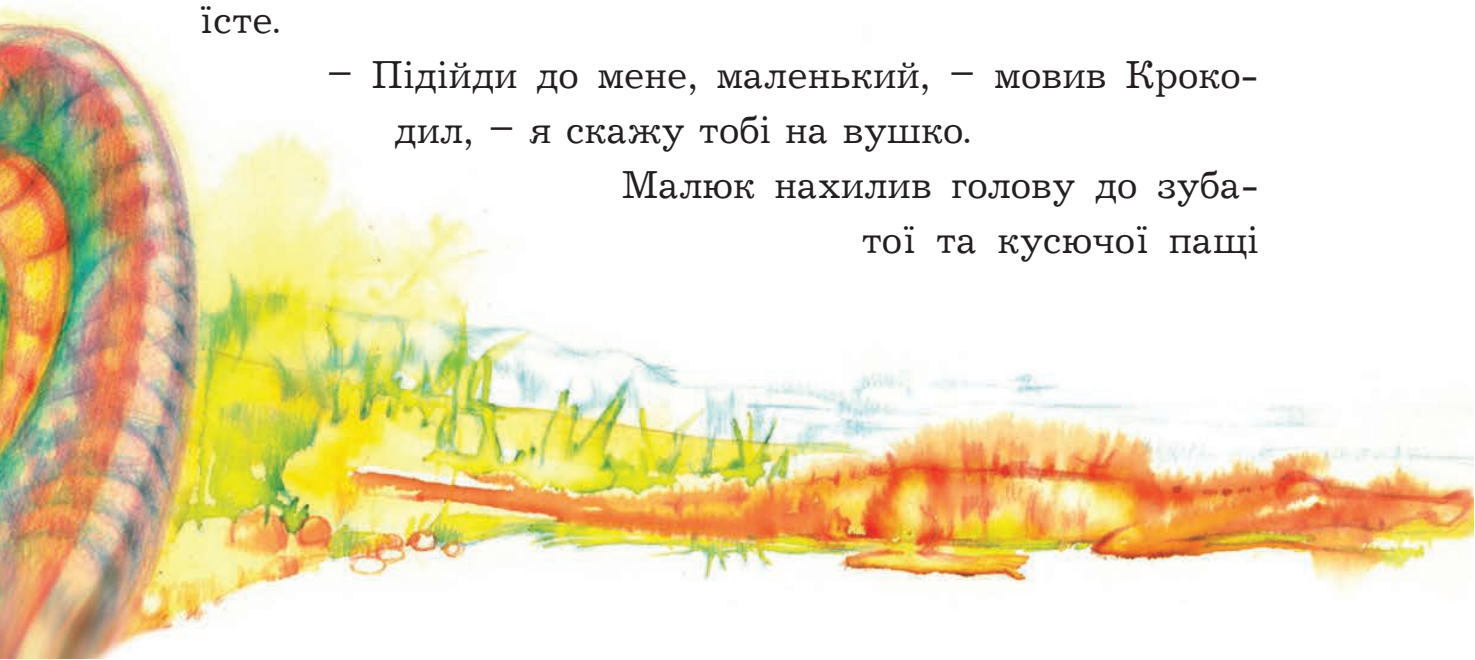
І щоб переконати Малюка він заплакав крокодилячими слізьми.

Слоненяті перехопило дух, воно зблідло й присіло на землю.

– Ви – той, кого я так довго шукав. Скажіть, що Ви їсте.

– Підійди до мене, маленький, – мовив Крокодил, – я скажу тобі на вушко.

Малюк нахилив голову до зубатої та кусючої пащі

Крокодила, а той схопив його за маленький носик, який до того тижня, дня, години, хвилини був розміром із чобіт, хоч і набагато корисніший.

– Я думаю, – мовив Крокодил, стискаючи щелепу, – що від сьогодні почну їсти слоненят.

Малюк дуже розгнівався й прогугнявив:

– Бідпустіть! Бені боляче!

Пітон поспіхом сповз ближче до води й мовив:

– Друже, раджу триматись скільки є сили, а інакше ти й оком не зморгнеш, як твій знайомий у шкіряному костюмі (це він про Крокодила) затягне тебе у прозорі води ріки Лімпопо.

Пітони зазвичай так і говорять.

Малюк вперся задніми лапами й тягнув, тягнув, тягнув сво-

Під кінець третього дня прилетіла муха та й вкусила Малюка в плече, а він, навіть не задумуючись, підняв хобота й забив її.

– Ось перша перевага! – сказав Пітон. – З тим манюньким носиком ти б такого не зробив, еге ж? А тепер спробуй поїсти.

Слонення автоматично вирвало з землі пучок трави, обтрусило її об ноги та поклато до рота.

– А ось і друга перевага! – вигукнув пітон. – З тим манюньким носиком ти б такого не зробив, еге ж? Щось дуже гаряче! Тобі так не здається?

– Так, спекотно, – мовив слоник і сьорбнув води з великої, каламутної та небезпечної ріки Лімпопо, й зробив собі капелюха з грязюки – щоби сонце голову не пекло.

– І третя перевага! – знову повторив Пітон. – З тим манюньким носиком ти б такого не зробив, еге ж? А може, тебе знову гупнути, га?

– Перепрошую, – сказав Малюк, – мені б цього дуже не хотілось.

– А може, б ти когось стукнув? – поцікавився Пітон.

– Оце вже можна, – відповів Малюк.

– Ну що ж, – сказав Пітон, – з таким носом можна й інших лупити.

– Дякую, – сказав Малюк, – я запам'ятаю. Тепер піду додому до рідних і спробую.

Тож слонення попрямувало додому через усю Африку, махаючи та вихляючи хоботом. Коли малий хотів попоїсти, він нахилив гілку та зривав з неї фрукти, а не чекав поки вони попадають, як раніше. Коли він хотів трави, то виривав її просто з землі, а не нахилився, як раніше. Коли ж йому надокучали мухи, Малюк ламав гілку й відмаху-